

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

สังคมชนบทไทยปัจจุบันเป็นสังคมส่วนใหญ่ของประเทศ การพัฒนาในช่วงที่ผ่านมา มีลักษณะเป็นผู้รอคอยการพัฒนา มากกว่าการเป็นผู้บุกเบิกในการพัฒนา สังคมชนบทไทย มีการเปลี่ยนแปลงและกำลังเจริญเติบโต เทียบเท่ากับสังคมเมือง และโลกภายนอกมากขึ้น ซึ่งเป็นผลมาจากความเจริญก้าวหน้าทางวิชาการที่มีการปรับปรุงอยู่เสมอ ซึ่งนับเป็นพื้นฐานในการพัฒนาประเทศให้มีความเจริญมั่นคง (เปรม คิมสุลานนท์. 2529 : 2)

การพัฒนาประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้า นั้นจะต้องให้ความสำคัญกับประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศ การพัฒนาที่แท้จริงควรทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน มีความสุข สะดวกสบาย กินดี อยู่ดี มีความเจริญก้าวหน้าทางศิลปวัฒนธรรม จิตใจ และมีความสงบสันติ ซึ่งนอกจากจะขึ้นอยู่กับปัจจัยทางวัตถุ เพื่อสนองความต้องการของร่างกายแล้ว ยังมีปัจจัยทางด้านวัฒนธรรม ปัจจัยทางด้านสิ่งแวดล้อม ความต้องการพัฒนาให้ชีวิตความเป็นอยู่มีความสุขสงบด้วยปัจจัยต่าง ๆ นั้น เรียกกันว่าเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิต (วิทยากร เชียงกูล. 2527 : 17-18)

การเสริมสร้างศักยภาพของการพัฒนาภูมิภาคและชนบทควบคู่กันไปนับเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพื่อสร้างสมดุลของการพัฒนาให้สามารถรองรับคนส่วนใหญ่ของประเทศได้ และลดความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจและสังคม ระหว่างสังคมเมืองกับสังคมชนบทพร้อมทั้งการยกระดับคุณภาพชีวิตและรายได้ของคนไทยอย่างทั่วถึง การพัฒนาจึงต้องมีการประสานเชื่อมโยงระหว่างชนบทและเมืองให้เป็นไปในทิศทางที่เสริมสร้างพลังซึ่งกันและกัน โดยอาศัยกระบวนการมีส่วนร่วมและการเพิ่มขีดความสามารถของชุมชนในการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม อย่างเต็มที่ไปพร้อม ๆ กับการกระจายโอกาสกิจกรรมทางเศรษฐกิจและบริการทางสังคมจากภาครัฐ

ปัจจุบันการดำเนินงานการพัฒนาในทุก ๆ ด้านของประเทศถูกกำหนดให้อยู่ภายใต้กรอบของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งเริ่มให้มีการใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 1 (พ.ศ.2504-2508) ถึงปัจจุบัน คือฉบับที่ 9 ในแต่ละแผนมีวัตถุประสงค์ในการส่งเสริมให้มีการขยายการพัฒนาในแต่ละด้าน โดยเน้นความสำคัญไปยังพื้นที่ชนบท (คุณาวุฒิ ศรีสุวรรณ. 2543 :1)

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 1-4 (พ.ศ.2504-2524) ต้องการเพิ่มรายได้ให้กับประเทศเป็นสำคัญจึงมุ่งส่งเสริมพัฒนาโครงการที่เป็นโครงสร้างพื้นฐานที่จะรองรับการพัฒนาอุตสาหกรรมและบริการ ทำให้เกิดปัญหาการกระจายรายได้ของประชาชน โดยเฉพาะที่อยู่ในชนบท และเมื่อเริ่มต้นใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 5 (พ.ศ.2525-2529) รัฐบาลจึงได้มีการเปลี่ยนแปลงการพัฒนาชนบท จากการมุ่งเพิ่มรายได้ให้กับประชาชน และมีการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนพร้อมกันไปด้วย โดยให้ประชาชนในชนบทนำปัญหาที่แท้จริงในหมู่บ้าน ตำบล มาจัดทำเป็น โครงการ เพื่อพัฒนาร่วมกันกับหน่วยงานราชการ (สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ. 2527 : 10-16)

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 6-7 (พ.ศ.2530-2539) มีนโยบายและแนวปฏิบัติของรัฐบาลในด้านการพัฒนาชนบท มุ่งประสานระหว่างหน่วยงานของรัฐและการมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นสำคัญ รัฐบาลมีนโยบายอย่างชัดเจนในการกระจายความเจริญไปสู่ส่วนภูมิภาค ทั้งนี้เพื่อให้งั้นเกิดผลอย่างแท้จริง โดยเน้นให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมมากขึ้น (ศูนย์ข้อมูลเพื่อพัฒนาชนบท กระทรวงมหาดไทย. 2536 : 1)

ในการพัฒนาหมู่บ้านในชนบทให้มีโอกาสพัฒนาตนเองให้มีคุณภาพ สามารถช่วยเหลือตนเองได้ โดยให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ปัญหา รู้จักความรู้และทักษะวิชาชีพมาใช้ในการปรับปรุงคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น ส่วนทิศทางการพัฒนาประเทศตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 (พ.ศ.2540-2544) มีสาระสำคัญคือ การพัฒนาคนไทยทุกคนให้เพิ่มศักยภาพของตนเองมีครอบครัวที่อบอุ่นและพร้อมจะเปลี่ยนแปลงในกระแสโลกาภิวัตน์ จึงจำเป็นต้องให้ความสำคัญของคนในภูมิภาคและชนบทอย่างทั่วถึง ทั้งนี้เพราะในห้วงเวลาที่ผ่านมามคนไทยในชนบทไม่เพียงแต่ได้รับผลประโยชน์น้อยที่สุด จากการที่เศรษฐกิจของประเทศไทยดีขึ้นเท่านั้น ยังเป็นกลุ่มที่ได้รับผลกระทบ

จากการเปลี่ยนแปลงจากสภาวะทางแวดล้อมทางสังคมมากที่สุด ส่งผลให้สังคมไทยอยู่ในสภาพล้าหลังจนเกิดสภาวะวิกฤตทางครอบครัวมากขึ้น นอกจากนี้ยังเกิดภาวะเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เนื่องจากการขาดการพัฒนาและอนุรักษ์ที่เหมาะสม (คล้าย ไชยโยธา. 2538 : 9)

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ.2545-2549) เน้นพัฒนาคน พัฒนาคุณภาพชีวิตและคุณค่าวัฒนธรรมไทย โดยการสร้างคนดี คนเก่ง ที่มีคุณธรรม มีความรับผิดชอบ สามารถปรับตัวได้ท่ามกลางการแข่งขันและนำไปสู่ค่านิยมร่วม และวัฒนธรรมที่ดีของสังคมไทย ตลอดจนการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้คนไทยอยู่ดีมีสุข มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และมีหลักประกันความมั่นคงทางสังคมในการดำรงชีวิต และเสริมสร้างเครือข่ายชุมชนให้เข้มแข็ง เพื่อช่วยลดปัญหาความขัดแย้งในสังคม โดยการยึดสถาบันครอบครัวเป็นหลักในการพัฒนาความมั่นคงทางจิตใจและความเอื้ออาทรต่อกัน (โกมล แพนพา. 2543 : 143)

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
 ตั้งแต่ได้มีการนำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติมาใช้ในกระบวนการพัฒนาของประเทศ รัฐบาลมีนโยบายในการที่จะพัฒนาชนบทในทุก ๆ ด้าน ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม โดยการนำเอาสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นจริงมากำหนดให้ประชาชนเข้าไปมีบทบาทในการร่วมแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นแก่ตนเองและชุมชน สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพความเปลี่ยนแปลงได้อย่างเหมาะสม

หมู่บ้านหนองโก ตำบลหนองโก อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม ตั้งหมู่บ้านขึ้นเมื่อปี พ.ศ.2309 หรือประมาณ 238 ปีที่แล้วมา ปัจจุบันมีจำนวนครัวเรือนทั้งหมด 579 ครัวเรือน มีประชากร รวม 3,308 คน ภายในหมู่บ้านได้แบ่งการปกครองออกเป็น 4 หมู่บ้าน ประกอบไปด้วย หมู่ที่ 1 หมู่ที่ 2 หมู่ที่ 3 และหมู่ที่ 9 หมู่บ้านตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของอำเภอบรบือ โดยห่างจากตัวอำเภอบรบือ 12 กิโลเมตร และตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของจังหวัดมหาสารคาม ห่างจากตัวจังหวัด 22 กิโลเมตร เดินทางออกจากตัวจังหวัดไปตามถนนแจ้งสนิทหรือตามเส้นทางหลวงหมายเลข 23 สายมหาสารคาม - บรบือ เมื่อเดินทางมาถึงหลักกิโลเมตรที่ 16 แล้วเลี้ยวซ้ายไปตามถนน รพช. สายบ่อใหญ่ – หนองโก เดินทางต่ออีก 5 กิโลเมตร ก็จะถึงหมู่บ้านหนองโก

บ้านหนองโก เป็นหมู่บ้านที่เก่าแก่มาก ผู้ที่มาตั้งบ้านเรือนในระยะแรก คือ ราษฎรที่เดินทางมาค้าขายของท้าวเซียง ท้าวสุนย์ และเจ้าหญิงมาศคำ ซึ่งเดินทางมาจากเมืองร้อยเอ็ด จะเดินทางไปยังเมืองนครราชสีมา เพื่อขอกำลังคนมาช่วยปราบท้าวทนต์ ผู้เป็นอาเพราะเกิดขัดใจกัน ในขณะนั้นเมืองนครราชสีมาขึ้นตรงต่อกรุงศรีอยุธยา เจ้าเมืองนครราชสีมาจึงได้ให้พระยาพรหมคำ ยกทัพมาช่วยเมื่อเดินทางกลับทัพของท้าวเซียง ท้าวสุนย์ เจ้าหญิงมาศคำ และพระยาพรหม ได้มาถึงที่พักแห่งหนึ่ง ซึ่งได้สร้างไว้ในตอนที่เดินทางไปเมืองนครราชสีมา จึงได้หยุดพักชั่วคราวก่อนจะเดินทางต่อไปเมืองร้อยเอ็ดพระยาพรหม เห็นว่าบริเวณที่ตรงนี้ทำเลดี เหมาะสมและมีความอุดมสมบูรณ์ เหมาะต่อการสร้างบ้านเรือน จึงได้ให้ราษฎรที่ตามมาค้าขายจากเมืองร้อยเอ็ดตั้งบ้านเรือน และได้ตั้งชื่อหมู่บ้านไว้เพื่อเป็นสิริมงคล ดังนี้ พระพรหมตั้งชื่อว่า บ้านหนองโกพรหมมาศ ท้าวเซียงตั้งชื่อว่า บ้านหนองโกตามาศ ท้าวสุนย์ตั้งชื่อว่า บ้านหนองโกสุวรรณมาศ และเจ้าหญิงมาศคำ ตั้งชื่อว่า บ้านหนองโกคำมาศ บ้านหนองโกจึงมีชื่อเรียกหลาย ๆ ชื่อ แต่ในปัจจุบันนิยมเรียกสั้น ๆ ว่า บ้านหนองโก

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
Rajabhat Mahasarakham University

ผู้ที่อพยพเข้ามาอยู่ในระยะต่อมา ส่วนใหญ่อพยพมาจากบ้านขอนแก่น บ้านนาคำ บ้านหนองแสงหล่ม บ้านหนองขาม จังหวัดร้อยเอ็ด โดยมีครอบครัวของพ่อจันทร์ งามมั่ง พ่อใหญ่สุโพธิ์ รุ่งศรี พ่อใหญ่นนท์ สีมา พร้อมด้วยญาติมิตรและครอบครัวอื่น ๆ อีกหลายครอบครัวที่ได้อพยพตามกันมาเนื่องจากหมู่บ้านหนองโกเป็นหมู่บ้านที่มีความอุดมสมบูรณ์ จึงทำให้มีผู้อพยพเข้ามาอาศัยเพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ จึงทำให้หมู่บ้านขยายตัวอย่างรวดเร็ว และการตั้งบ้านเรือนจะตั้งในกลุ่มเครือญาติเดียวกัน เมื่อมีลูกหลานเพิ่มขึ้นก็จะสร้างบ้านในบริเวณใกล้เคียงกันเป็นกระจุก ทำให้ไม่เป็นระเบียบ และอยู่กันอย่างหนาแน่น ทำให้ชาวบ้านในหมู่บ้านเริ่มมีอุปสรรคและปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อการใช้ชีวิต ตลอดจนปัญหาในการพัฒนาหมู่บ้าน ได้แก่

1. ปัญหาด้านขาดผู้นำในการพัฒนา
2. ปัญหาด้านประชาชนขาดการมีส่วนร่วมในการพัฒนา
3. ปัญหาด้านการคมนาคม
4. ปัญหาการขาดแคลนแหล่งน้ำในการประกอบอาชีพ
5. ปัญหาการขาดแคลนน้ำสะอาดในการอุปโภคและบริโภค
6. ปัญหาด้านราคาผลผลิตทางการเกษตรตกต่ำ

จากมูลเหตุดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความประสงค์ที่จะวิจัยเพื่อค้นหาปัจจัยที่ส่งเสริมการพัฒนาในด้านต่าง ๆ และกระบวนการพัฒนาและผลกระทบจากการพัฒนาหมู่บ้าน ซึ่งน่าจะเป็นกรณีตัวอย่างหรือแบบฉบับในการพัฒนา และน่าสนใจในการศึกษาวิจัยแนวทางในการวางแผนพัฒนาหมู่บ้านให้สอดคล้องกับความเป็นจริง และมีข้อเสนอแนะที่จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาหมู่บ้านอื่น ๆ อีกต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาหมู่บ้านหนองโก ตำบลหนองโก อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม มีวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งเสริมการพัฒนาหมู่บ้านหนองโก ตำบลหนองโก อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม ระหว่างปี พ.ศ. 2536 - 2546
2. เพื่อศึกษากระบวนการพัฒนาและผลกระทบจากการพัฒนาหมู่บ้านหนองโก ตำบลหนองโก อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม ระหว่างปี พ.ศ. 2536 - 2546

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง การพัฒนาหมู่บ้านหนองโก ตำบลหนองโก อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาถึงการพัฒนาหมู่บ้านในประเด็น ปัจจัยที่ส่งเสริมการพัฒนาหมู่บ้าน ได้แก่ ผู้นำ ประชาชน สังคมและวัฒนธรรม ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม และกระบวนการพัฒนาและผลกระทบจากการพัฒนาหมู่บ้าน ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และวัฒนธรรม ดังแสดงตามแผนภูมิดังนี้ (วิชัน วิเทศ. 2544 : 4)

ตัวแปรตาม
(Dependent variables)

ตัวแปรอิสระ
(Independent variables)

1. ผู้นำ
2. ประชาชน

การพัฒนาหมู่บ้านหนองโก
ตำบลหนองโก อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม
ปัจจัยที่ส่งเสริมการพัฒนา

1. ปัจจัยภายใน
 - 1.1 ผู้นำด้านการพัฒนา
 - 1.2 ประชาชน และการมีส่วนร่วมของประชาชน
 - 1.3 สังคมและวัฒนธรรม
 - 1.4 ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
2. ปัจจัยภายนอก
 - 2.1 การสนับสนุนจากหน่วยงานของรัฐและเอกชน

กระบวนการพัฒนาหมู่บ้านและผลกระทบจากการพัฒนา

1. ด้านเศรษฐกิจ
2. ด้านการตลาด
3. ด้านสังคมและวัฒนธรรม
4. ด้านสาธารณสุข
5. ด้านครอบครัวและเครือญาติ
6. ด้านประเพณีและวัฒนธรรม

แผนภูมิที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัย ได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยเรื่อง การพัฒนาหมู่บ้านหนองโก ตำบลหนองโก อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม ไว้ดังนี้

1. พื้นที่ พื้นที่ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ หมู่บ้านหนองโก หมู่ที่ 1 หมู่ที่ 2 หมู่ที่ 3 และหมู่ที่ 9 ตำบลหนองโก อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม
2. ประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ประชากรที่เป็นผู้นำชุมชนและประชาชนทั่วไปที่อยู่ในหมู่บ้านหนองโก หมู่ที่ 1 หมู่ที่ 2 หมู่ที่ 3 และหมู่ที่ 9 และเป็นผู้ที่มีรายชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านบ้านหนองโก ตำบลหนองโก อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม
3. เนื้อหา ประกอบด้วย
 - 3.1 ปัจจัยที่ส่งเสริมการพัฒนาหมู่บ้าน
 - 3.2 กระบวนการการพัฒนาและผลกระทบจากการพัฒนา
4. ระยะเวลา ระยะเวลาในการวิจัยครั้งนี้ เริ่มตั้งแต่วันที่ 11 พฤศจิกายน พ.ศ.2546 ถึงวันที่ 11 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2547 รวมระยะเวลาทั้งสิ้น 90 วัน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การพัฒนา หมายถึง การปรับปรุงเปลี่ยนแปลงสภาพชุมชนให้ดีขึ้นทั้งในด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม ทักษะกรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมในชุมชน เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของชาวบ้านในหมู่บ้านหนองโก
2. กระบวนการพัฒนา หมายถึง กระบวนการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ กระบวนการพัฒนาด้านสังคม และวัฒนธรรมของชาวบ้านหนองโก
3. การพัฒนาด้านเศรษฐกิจ หมายถึง การปรับปรุงเปลี่ยนแปลงสภาพของชาวบ้านในหมู่บ้านหนองโกในด้านรายได้ และฐานะความเป็นอยู่ของชุมชนให้ดีขึ้น
4. การพัฒนาด้านสังคม และวัฒนธรรม หมายถึง การพัฒนาทางการศึกษาด้านสาธารณสุข ด้านครอบครัวและเครือญาติ การพัฒนาด้านประเพณีและวัฒนธรรม

5. สภาพการพัฒนา หมายถึง สิ่งที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบันของชาวบ้านหนองโก ซึ่งเกิดจากการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม เพื่อยกระดับการพัฒนาคุณภาพชีวิต และความเป็นอยู่ของประชาชนในหมู่บ้านหนองโก

6. ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาหมู่บ้าน หมายถึง องค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีผลทำให้หมู่บ้านหนองโก ตำบลหนองโก อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม เจริญขึ้น

7. ผู้นำ หมายถึง บุคคลในท้องถิ่นที่มีผู้เคารพนับถือ ไว้วางใจ หรือมีอิทธิพลต่อความรู้สึกรู้จักคิด และการตัดสินใจของคนในท้องถิ่นนั้น ได้แก่ คณะกรรมการหมู่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ครู พระสงฆ์ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ผู้นำกลุ่มองค์กรต่าง ๆ ในการวิจัยครั้งนี้

8. ชาวบ้าน หมายถึง ประชาชนที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านหนองโก ตำบลหนองโก อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม ในการวิจัยครั้งนี้

9. สิ่งแวดล้อม หมายถึง สิ่งแวดล้อมที่เป็นธรรมชาติและสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาหมู่บ้านหนองโก ในการวิจัยครั้งนี้

10. การมีส่วนร่วม หมายถึง ลักษณะการเข้าร่วมในการพัฒนาหมู่บ้านของประชาชนในหมู่บ้าน โดยวิธีการต่าง ๆ เช่น การเข้าร่วมประชุมและแสดงความคิดเห็น การร่วมมือทางด้านแรงงาน การร่วมบริจาคเงินและวัสดุอุปกรณ์ที่มีความจำเป็น ในการพัฒนาหมู่บ้าน ในการวิจัยครั้งนี้

11. การจัดตั้งกลุ่มองค์กร หมายถึง การรวมกลุ่มของชาวบ้านเพื่อจัดตั้งกลุ่มองค์กร ได้แก่ สหกรณ์ร้านค้า กลุ่มฌาปนกิจสงเคราะห์ กลุ่มกิจการประปาหมู่บ้าน กลุ่มสตรีแม่บ้าน กลุ่มธนาคารข้าว และกลุ่มกองทุนหมู่บ้าน แล้วดำเนินกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการกำหนดนโยบายการพัฒนาชนบททั้งในระดับท้องถิ่น และระดับตำบลต่อไปในอนาคต